

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 14. januar 2020

Sag BS-28775/2019-HJR
(2. afdeling)

Skattestyrelsen
(advokat Steffen Sværke)

mod

Part 2

og

Part 1

(advokat Bent Ramskov)

I tidligere instanser er truffet afgørelse af Retten i Herning den 8. november 2018 (BS 18-533/2017) og af Vestre Landsrets 2. afdeling den 30. januar 2019 (B-0524-18).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Michael Rekling, Hanne Schmidt og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Skattestyrelsen har nedlagt påstand om, at landsrettens afgørelse ophæves, og at Part 2 og Part 1 pålægges at betale skønsmændens honorar, subsidiært at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten i Herning.

Part 2

og

Part 1

har påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

Part 2

og

Part 1

anmodede i forbindelse med klage til Lands-skatte retten vedrørende opgørelse af tab på unoterede anparter og konvertible obligationer om tilsagn om, at alle udgifter til et syn og skøn ville blive dækket

fuldt ud af det offentlige (fuld omkostningsgodtgørelse). Det ønskede syn og skøn angik kursværdien af en indfriet fordring i Virksomhed ApS.

Ved brev af 19. april 2017 traf Skatteankestyrelsen afgørelse om, at alle udgifter til syn og skøn dækkes af det offentlige, idet styrelsen vurderede, at et syn og skøn ville kunne tilføre sagen nye væsentlige oplysninger.

Part 2 og Part 1 anmodede den 15. juni 2017 Retten i Herning om afholdelse af syn og skøn, jf. retsplejelovens § 343 og skatteforvaltningslovens § 47.

Den 24. august 2017 udmeldte Retten i Herning skønsmanden. Skønsmanden besvarede spørgsmål stillet af Part 2 og Part 1 ved bl.a. skøns-erklæring af 25. januar 2018 og supplerende erklæring af 24. april 2018.

Skønsmanden fremsatte den 20. september 2018 et honorarforslag på 95.691,25 kr. for arbejdet med disse to skøns-erklæringer.

Skattestyrelsen meddelte den 2. november 2018, at styrelsen ikke havde bemærkninger til skønsmandens honorarforslag og anførte, at Part 2 og Part 1 skulle pålægges at betale honoraret. Den 8. november 2018 meddelte Part 2 og Part 1, at de heller ikke havde bemærkninger til honorarforslaget, men at Skattestyrelsen skulle pålægges at betale honoraret, idet Skatteankestyrelsen havde meddelt tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3 og 4, og derfor i sidste ende skulle betale skønsmandens honorar.

Den 8. november 2018 godkendte Retten i Herning skønsmandens honorar på 95.691,25 kr. og bestemte, at beløbet foreløbigt skulle betales af Skattestyrelsen.

Skattestyrelsen kærede denne afgørelse til Vestre Landsret, som ved kendelse af 30. januar 2019 traf afgørelse om, at Skattestyrelsen skulle betale skønsmandens honorar, jf. retsplejelovens § 343, stk. 3. I begrundelsen hedder det:

”I forbindelse med en skattesag ved Landsskatteretten gav Skatteankestyrelsen ved brev af 19. april 2017 i henhold til skatteforvaltningslovens § 47, jf. § 52, stk. 3, til Part 2 og Part 1 tilsagn om, at alle udgifter til syn og skøn ville blive dækket fuldt ud af det offentlige. Brevet var vedlagt Skatteankestyrelsens vejledning om syn og skøn i klagesager. Det fremgår af den vedlagte vejledning bl.a., at Skatteankestyrelsen kan bestemme, at klager kan få dækket alle udgifter til syn og skøn, og at klager kan bede Skatteankestyrelsen om på forhånd at tage stilling til, om klager kan få sine udgifter til syn og skøn godt-

gjort fuldt ud. Vejledningen henviser i et afsnit med overskriften "Henvisning til retsregler" bl.a. til retsplejelovens § 343 og § 131.

Tilsagnet om, at alle udgifter til syn og skøn vil blive dækket fuldt ud af det offentlige, er givet i henhold til skatteforvaltningsloven af en offentlig myndighed. Der er til tilsagnet ikke knyttet betingelser vedrørende betaling af udgifterne i forbindelse med det ved byretten udmeldte syn og skøn, der blev afsluttet ved byrettens afgørelse vedrørende skønsmandens honorar. Landsretten finder derfor, at Skattestyrelsen skal betale skønsmandens honorar, jf. retsplejelovens § 343, stk. 3.

Det, som Skattestyrelsen i øvrigt har anført, kan ikke føre til et andet resultat."

Anbringender

Skattestyrelsen har anført navnlig, at landsrettens kendelse er udtryk for fravigelse af systematikken i retsplejelovens § 343, stk. 2 og 3. Stk. 3 kan kun forstås således, at retten kan bestemme, hvordan foreløbigt betalte udgifter, jf. stk. 2, endeligt skal fordeles mellem parterne. **Part 2** og **Part 1** havde ikke betalt skønsmandens honorar, da landsretten traf afgørelse i sagen, og landsrettens kendelse er derfor uhjemlet.

Både byretten og landsretten synes at basere sig på et synspunkt om, at der mellem parterne var enighed om, hvem der skulle afholde udgifterne, fordi Skatteankestyrelsen havde givet tilsagn om fuld omkostningsdækning. Dette er ikke tilfældet. Det meddelte tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse er en begunstiggende forvaltningsakt, og det giver alene modtageren de rettigheder, som følger af skatteforvaltningslovens regler om omkostningsgodtgørelse, ligesom det er forbundet med de begrænsninger, som følger af loven. I øvrigt ville retten ikke have adgang til at træffe bestemmelse om omkostningerne ved den isolerede bevisoptagelse, hvis parterne havde indgået en aftale om fordelingen heraf.

Der er ikke grundlag for at fastslå, at skattemyndighederne skal betale skønsmandens honorar som følge af udfaldet af bevisoptagelsen. Dette er heller ikke gjort gældende af **Part 2** og **Part 1**, som udelukkende har henvist til tilsagnet om omkostningsgodtgørelse som begrundelse herfor.

Efter skatteforvaltningsloven er skatteforvaltningen som godtgørelsesudbetalende myndighed berettiget og forpligtet til at foretage kontrol med, hvilke udgifter der kan refunderes, og under hvilke betingelser udbetaling kan ske. Tilsagnet om omkostningsgodtgørelse er meddelt under den forudsætning, at de spørgsmål, som stilles til skønsmanden, er af relevans for sagen, og skatteforvaltningen er derfor også forpligtet til at foretage en prøvelse af, om denne for-

udsætning overholdes. Landsretten har ved sin kendelse frtaget skatteforvaltningen muligheden for at føre den af lovgiver forudsatte kontrol med omkostningsgodtgørelsen.

Som part i et udenretligt syn og skøn har Skattestyrelsen som udgangspunkt ikke ved den isolerede bevisoptagelse efter retsplejelovens regler adgang til at foretage kontrol af, hvilke spørgsmål rekvirenten stiller til skønsmanden, og retens mulighed for at udøve kontrol hermed efter retsplejelovens § 341 er begrænset. Retten skal ved en afgørelse om fordeling af omkostninger ved isoleret bevisoptagelse, jf. § 343, stk. 3, alene inddrage, hvem der har fået medhold i bevisoptagelsen. Retten har ikke kompetence til at behandle en indsigelse om, at honorarkravet vedrører besvarelse af spørgsmål, som ligger uden for det meddelte tilsagn om omkostningsdækning. Lovgiver har tillagt skatteforvaltningen denne kompetence.

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, hviler på en forudsætning om godtgørelse af udgifter, som det påhviler skatteyderen at betale. Systemet er, at skatteyderen, trods tilsagn om omkostningsdækning, fortsat hæfter i forhold til de udgifter, f.eks. til advokat, som han i forvejen hæfter for, og at hæftelsen ikke overgår til skattemyndighederne. Hvis skatteyderen enten ikke har betalt eller ikke hæfter for betalingen, er betingelsen for at få omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52 ikke opfyldt, jf. også UfR 2015.3383 H.

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, kan den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages, men kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Hvis staten hæftede direkte i forhold til skønsmanden, ville det ikke give mening at forsøge at overdrage skatteyderens krav på omkostningsgodtgørelse.

Hverken i skatteforvaltningslovens ordlyd eller forarbejder er der støtte for, at domstolene skal fortolke eller anvende retsplejelovens regler for isoleret bevisoptagelse anderledes, fordi der er ydet tilsagn om omkostningsgodtgørelse.

Skatteforvaltningen skal i sidste ende bære udgiften til det afholdte syn og skøn efter ansøgning om godtgørelse og deraf følgende prøvelse af formalia og honorarkravets rimelighed i forhold til det meddelte tilsagn. Når Skattestyrelsen imidlertid som ved landsrettens kendelse pålægges direkte at afholde udgiften over for skønsmanden, omgås det grundlæggende princip i skatteforvaltningslovens regler om omkostningsgodtgørelse, som netop hviler på en forudsætning om refusion af afholdte omkostninger.

Part 2 og **Part 1** har anført navnlig, at sagen ikke angår fortolkningen af retsplejelovens § 343 isoleret set, men derimod fortolkningen af

skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, jf. § 47. Landsrettens kendelse bryder ikke med systematikken i retsplejelovens § 343, stk. 2 og 3, og der er ikke tale om sammenblanding af reglerne i retsplejeloven og skatteforvaltningsloven, der netop skal forstås i sammenhæng. Omkostningsgodtgørelsen og betalingen af skønsmandens honorar er ikke to adskilte forhold, men skal vurderes samlet.

Hvis der skal opstilles betingelser for at yde omkostningsgodtgørelse, skal disse betingelser enten fremgå af tilsagnet eller klart fremgå af lovgivningen. Dette er ikke tilfældet i denne sag. Skatteankestyrelsen har meddelt et ubetinget tilsagn om at dække alle omkostningerne i forbindelse med syn og skøn. Skatteankestyrelsens tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse bygger alene på en indledende vurdering af, om syn og skøn kunne tilføre sagen nye væsentlige oplysninger, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, og § 16, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen. Tilsagnet indeholder ikke nærmere rammer for skønstemaet eller øvrige betingelser, og Skattestyrelsen kan ikke selv opstille betingelser for omkostningsgodtgørelse. Skattestyrelsen er ikke tillagt kontrolbeføjelser over for Skatteankestyrelsen, som har meddelt tilsagnet om omkostningsgodtgørelse.

Efter skatteforvaltningsloven er det ikke en betingelse for omkostningsgodtgørelsen, at den skattepligtige har afholdt udgiften. Af forarbejderne fremgår, at det ikke vil være rimeligt at påføre skatteyderen det likviditetsmæssige besvær med at afholde udgifter til sager, som er omfattet af omkostningsgodtgørelse. Det må på denne baggrund kræve en klar lovhjemmel for alligevel at pålægge skønsrekvirenterne denne likviditetsmæssige belastning. En sådan hjemmel findes ikke.

Skattestyrelsen har i denne sag ikke noget grundlag for at efterprøve skønsmandens honorar. Skattestyrelsen har ikke kompetence til at efterprøve en domstolsafgørelse om fastsættelse af skønsmandens honorar. Skattestyrelsens argument herom er i strid med grundlovens § 3, 3. pkt. Skattestyrelsen har heller ikke hjemmel til eller grundlag for at efterprøve, om syn og skøn har bibragt sagen nye oplysninger. Hvis Skattestyrelsen kunne efterprøve værdien af syn og skønnet, ville en sådan prøvelse medføre en procesrisiko for klageren, idet klageren risikerede at skulle betale skønsmandens honorar i det tilfælde, hvor det vurderes, at skønsrapporten ikke har bibragt sagen væsentlige nye oplysninger. Der er i praksis ingen eksempler på Skattestyrelsens påståede prøvelse. Den foreliggende sag angår ikke udgifter til sagkyndig bistand. UfR 2015.3383 H er derfor ikke relevant. Skønsmandens honorar fastsættes af retten, og hæftelsen opstår derfor først, når retten har fastsat størrelsen af skønsmandens honorar samt bestemt, hvem af parterne der skal afholde udgiften.

Retten har i medfør af retsplejelovens § 197, stk. 2, og § 341, mulighed for at afvise spørgsmål, som skønnes at være uden betydning for sagen, og denne afvis-

ning kan ske ex officio. Eftersom retten har tilladt spørgsmål til skønsmanden, har retten dermed allerede vurderet, at spørgsmålene ikke var uden betydning for sagen.

Retsgrundlag

Retsplejeloven

Retsplejelovens § 343, stk. 1-3, er sålydende:

”Retten kan tillade, at der optages bevis, selv om dette ikke sker til brug for en verserende retssag. Anmodning om bevisførelse indgives til retten på det sted, hvor vidnet bor eller opholder sig, eller for så vidt angår syn og skøn til retten på det sted, hvor genstanden for forretningen findes. Anmodning om optagelse af bevis i udlandet indgives til retten på det sted, hvor sagen eventuelt skal anlægges her i landet.

Stk. 2. Udgifterne ved bevisoptagelse efter stk. 1 afholdes foreløbigt af den part, der ønsker beviset optaget. Retten kan kræve, at der stilles sikkerhed for de udgifter, som bevisoptagelsen vil medføre.

Stk. 3. Retten træffer bestemmelse om betaling af omkostningerne ved bevisoptagelsen, medmindre parterne har aftalt andet.”

§ 343 er senest ændret ved lov nr. 737 af 25. juni 2014, hvorved stk. 2 og 3 fik deres nuværende affattelse. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2013-14, tillæg A, lovforslag nr. L 178 af 9. april 2014, s. 14-16):

”2.1.2.1.1.3. Isoleret bevisoptagelse

...

2.1.2.1.1.3.4.

...

Udvalget har for det andet overvejet at ændre bestemmelsen i retsplejelovens § 343, stk. 3, således, at der indføres hjemmel til at pålægge modparten at betale sagsomkostninger til rekvirenten af isoleret bevisoptagelse.

Efter bestemmelsens nuværende formulering kan modparten ikke pålægges at betale sagsomkostninger til rekvirenten, uanset om udfaldet af den isolerede bevisoptagelse viser, at dette sagsskridt har været berettiget. Omkostningerne vil kunne inddrages ved den samlede om-

kostningsfastsættelse i en eventuel efterfølgende retssag, men hvis der ikke anlægges en retssag, er det alene den part, som har ønsket beviset optaget (rekvirenten), som kan pålægges at betale sagsomkostninger til modparten.

I praksis betyder det, at hvis udfaldet af et foretaget syn og skøn går modparten imod, kan modparten undgå at betale omkostninger og nøjes med at betale et beløb svarende til det af skønsmanden fastsatte, mens rekvirenten er henvist til at afholde omkostningerne ud af dette beløb. Hvis rekvirenten er meddelt fri proces, vil det være statskassen, som afholder omkostningerne.

Dette taler efter udvalgets opfattelse for at give mulighed for, at retten kan pålægge også modparten at betale sagsomkostninger, således at retten - i overensstemmelse med, hvad der almindeligvis gælder ved fordeling af sagsomkostninger - kan pålægge den part, som ikke får medhold i forbindelse med isoleret bevisoptagelse, at betale sagsomkostninger til den anden part også i den situation, hvor det er denne anden part, som har ønsket den isolerede bevisoptagelse. Udvalget finder dog, at det fortsat skal være den part, som ønsker bevisoptagelsen, der foreløbigt skal afholde udgifterne herved.

2.1.2.1.1.3.5. Udvalget foreslår derfor, at retsplejelovens § 343, stk. 3, ændres således, at retten får mulighed for at fordele omkostningerne ved bevisoptagelsen, hvis der modtages en begæring herom fra skønsrekvirenten senest 3 måneder efter, at der foreligger en besvarelse af de stillede spørgsmål. Udvalget foreslår desuden som konsekvens heraf en ændring af § 343, stk. 2, 1. pkt., således at den part, som ønsker beviset optaget, foreløbigt afholder udgifterne ved bevisoptagelsen.

...

2.1.2.1.2. Justitsministeriets overvejelser om forløbet frem til sagens anlæg

... Justitsministeriet er således enig i udvalgets overvejelser og forslag vedrørende de forskellige problemstillinger i tilknytning til forløbet frem til anlæg af en civil sag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast."

Af bemærkningerne til § 343, stk. 2 og 3, fremgår bl.a. (Folketingstidende 2013-14, tillæg A, lovforslag nr. L 178 af 9. april 2014, s. 120):

"Til nr. 40 (§ 343, stk. 2)

Det foreslås, at den, der har fremsat en anmodning om isoleret bevisoptagelse, foreløbigt skal afholde omkostningerne forbundet hermed. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til et nyt stk. 3 i § 343 (jf. lovforslagets § 1, nr. 41), hvor det foreslås, at også den part, som ikke har fremsat anmodning om isoleret bevisoptagelse, kan pålægges omkostninger i anledning af denne.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2.1.1.3 og 2.1.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41 (§ 343, stk. 3)

Det foreslås, at der med et nyt stk. 3 i § 343 indføres hjemmel til, at også den part, som ikke har fremsat anmodning om isoleret bevisoptagelse, kan pålægges omkostninger i anledning af denne. Det forudsættes, at retten i forbindelse med omkostningsfastsættelsen bl.a. inddrager, hvilken part der har fået medhold i forhold til resultatet af bevisførelsen.

Det forudsættes, at retten alene skal træffe afgørelse om omkostningerne ved den isolerede bevisoptagelse, hvis retten får en anmodning herom. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2.1.1.3 og 2.1.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger."

Skatteforvaltningsloven

Skatteforvaltningsloven indeholder i § 47, stk. 1, 1. pkt., og § 52, stk. 1, 3 og 8, følgende bestemmelser:

"§ 47. Retsplejelovens § 343 om adgang til at kræve syn og skøn udmeldt ved de almindelige domstoles foranstaltning finder tilsvarende anvendelse, når sagen er påklaget og skal afgøres af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn eller Landsskatteretten, eller når Skatterådet efter § 4, stk. 3, har tilladt, at der afholdes syn og skøn i en sag, der forelægges for rådet til afgørelse.

§ 52. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

...

Stk. 3. Udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i forbindelse med en sag for et skatteankenævn, Landsskatteretten, Skatterådet eller skatteankeforvaltningen, kan godtgøres fuldt ud.

...

Stk. 8. Den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede."

§ 47, stk. 1, er en videreførelse af den tidligere skattestyrelseslovs § 30, som blev indført ved lov nr. 824 af 19. december 1989. Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslagets § 35) fremgår bl.a. (Folketingstidende 1989-90, tillæg A, lovforslag nr. L 6 af 4. oktober 1989, sp. 254-255):

"Til § 35

...

Efter lovforslagets stk. 1 skal reglen i retsplejelovens § 343 være direkte anvendelig allerede i forbindelse med landsskatteretsbehandlingen af sagen. Dette indebærer, at parten vil kunne begære landsskatteretssagen sat i bero, samtidig med at parten indgiver begæring om syn og skøn ved de almindelige domstole. Landsskatteretten skal kunne fastsætte en frist i den enkelte sag, inden hvilken spørgsmålet om eventuel afholdelse af syn og skøn skal være afklaret, jf. stk. 2.

Henvisningen til retsplejelovens § 343 betyder, at det er de almindelige domstole, der udmelder syns- og skønsmændene, og at retsplejelovens regler om afholdelse af syn og skøn er gældende, herunder reglerne om værneting og om modpartens muligheder for at protestere mod skønsforretningens afholdelse, og om reglerne om afhjemling i retten under vidneansvar. Den part, der rekvirerer skønsforretningen, drager omsorg for, at Landsskatteretten får tilsendt skønserklæringen, når den foreligger, ligesom parten afholder omkostningerne."

I bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen som ændret ved bekendtgørelse nr. 177 af 6. marts 2018 hedder det i § 16, stk. 6:

"Stk. 6. Skatteankestyrelsen kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn, skal godtgøres fuldt ud, jf. skatteforvalt-

ningslovens § 52, stk. 3 og 4, når afholdelsen af syn og skøn har tilført sagen eller skønnes at kunne tilføre sagen væsentlige nye oplysninger, der ikke mere hensigtsmæssigt har kunnet eller kan indhentes på anden måde.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om **Part 2** og **Part 1** eller Skattestyrelsen efter retsplejelovens § 343, stk. 3, skal afholde udgiften til honorar til skønsmand i forbindelse med isoleret bevisoptagelse til brug for en klagesag ved Landsskatteretten.

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at retsplejelovens § 343 om adgang til at kræve syn og skøn udmeldt ved de almindelige domstoles foranstaltning finder tilsvarende anvendelse, når sagen er påklaget og skal afgøres af bl.a. Landsskatteretten.

Efter retsplejelovens § 343, stk. 1, 1. pkt., kan retten tillade, at der optages bevis, selv om dette ikke sker til brug for en verserende retssag. Udgifterne ved bevisoptagelse efter stk. 1 afholdes foreløbigt af den part, der ønsker beviset optaget, jf. stk. 2, 1. pkt. Dette indebærer i det foreliggende tilfælde, at **Part 2** og **Part 1** som skønsrekvirenter foreløbigt skal afholde udgiften til skønsmandens honorar.

Efter stk. 3 træffer retten bestemmelse om betaling af omkostningerne ved bevisoptagelsen, medmindre parterne har aftalt andet.

Indtil ændringen af § 343, stk. 3, i 2014 kunne retten pålægge den part, der havde ønsket beviset optaget, at betale sagsomkostninger til modparten. Ved bevisoptagelse i form af syn og skøn indebar bestemmelsen, at der ikke var mulighed for at pålægge modparten at betale sagsomkostninger til skønsrekvirenten, herunder heller ikke sagsomkostninger til dækning af skønsrekvirentens udgifter til skønsmandens honorar. Dette gjaldt også ved udenretligt syn og skøn i sager, hvor skattemyndighederne havde truffet afgørelse om at ville yde fuld omkostningsgodtgørelse.

Ved lovændringen i 2014 blev der åbnet mulighed for, at retten kan pålægge også modparten at betale sagsomkostninger, således at retten – i overensstemmelse med, hvad der almindeligvis gælder ved fordeling af sagsomkostninger – kan pålægge den part, som ikke får medhold i forbindelse med isoleret bevisoptagelse, at betale sagsomkostninger til den anden part også i den situation, hvor det er denne anden part, som har ønsket den isolerede bevisoptagelse. Ved afgørelsen om sagsomkostninger efter § 343, stk. 3, skal der således lægges vægt på, hvem der har fået medhold ved bevisoptagelsen. Højesteret finder, at der hverken i retsplejeloven eller i skatteforvaltningsloven er holdepunkter for, at

en afgørelse om at ville yde fuld omkostningsgodtgørelse kan tillægges betydning ved afgørelsen om sagsomkostningerne ved bevisoptagelsen efter retsplejelovens § 343, stk. 3. Det bemærkes i den forbindelse, at en afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse ikke udgør en aftale som nævnt i § 343, stk. 3.

Højesteret finder på denne baggrund, at der ikke er hjemmel i retsplejelovens § 343, stk. 3, til med henvisning til det meddelte tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse at pålægge Skattestyrelsen at betale skønsmandens honorar i forbindelse med bevisoptagelsen til brug for klagesagen ved Landsskatteretten.

Da **Part 2** og **Part 1** alene har støttet deres påstand om, at Skattestyrelsen skal betale skønsmandens honorar, på tilsagnet om fuld omkostningsgodtgørelse og ikke på udfaldet af bevisoptagelsen, ændrer Højesteret herefter landsrettens kendelse, således at **Part 2** og **Part 1** skal betale skønsmandens honorar med adgang til omkostningsgodtgørelse i henhold til det meddelte tilsagn.

Efter sagens karakter skal ingen af parterne betale kæremålsomkostninger for landsret eller Højesteret til den anden part.

Thi bestemmes:

Part 2 og **Part 1** skal betale skønsmandens honorar.

Ingen af parterne skal betale kæremålsomkostninger for landsret eller Højesteret til den anden part.

Kæreaifgiften for Højesteret tilbagebetales til Skattestyrelsen.